

Vid inskriftens återgivande sättas genom äldre läsningar betygade runor inom [], gissade återgivas med mager stil.

Runorna hava alltså varit följande, av vilka **o** har formen **ɹ**, **n** **ᵿ**, **a** **ɹ**, **æ** **ɹ**, **t** **1**, **g** **ʀ** och **v** i **gævi** ett **ʀ** med prick mellan stav och kännestreck och mellan båda kännestrecken:

— [bipeom · uara · patær nostær ha · ns · sial · til · ro · ok · til · naþa :+:] ok · rapborh[ar·] sial :+:
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 53
 guþ · gævi · þera · sial · himiriki
 55 60 65 70 75

Enligt Söderwall *Ordbok* är *pater noster* i fsv. fem., enligt prof. Löffler, emedan ordet 'bön' underförstås, och **uara** alltså ack. sing. fem. Motsvarande **rapborh[a]r** anför Lundgren, *Personnamn: Radhborgh Ragwaldsdotter* SRP. n. 1160 (1375), *Radburgis* SD. II, 151 (1293), *Radborgis* 348 abbedissa i Sko.

Översättning: Bedjom vårt fadervår till ro och hugnad för hans själ och för Radborgs själ. Gud give deras själ himmelriket!

36. Fornåsa kyrka, Bobergs hd.

Pl. XII. Fig. 4 (efter C. F. Nordenskjöld).

Litteratur: W. 100; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1870, s. 53, teckn. pl. IX; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, Saxa runica s. 21, teckn.

C. F. Nordenskjöld fann bland golvstenarne i vapenhuset tre fragmenter av runstenar med vackra slingor, varav han meddelar teckning av ett.

E. Ihrfors avtecknar en sten med blott slingor, funnen vid reparationen 1879, men uppger icke, var i kyrkan den anträffats. Troligen har den dock icke varit bland de av Nordenskjöld åsyftade fragmenten. Den liknar mycket Ög. 55 Väversunda.

Ög. 36 omfattar alltså troligen lämningar av mer än en runsten.

37. Fornåsa kyrka, Bobergs hd.

Pl. XII. Fig. 5 (efter E. Ihrfors).

Litteratur: W. 101; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, Saxa runica s. 22, teckning.

E. Ihrfors anmärker vid teckningen i *Ostrogothia sacra*, att stenen är nyligen funnen i kyrkan.

Längs stenens kant visar teckningen följande runor: **þ : þna : stn : aok :**

 5 10

De tre senare orden hava uppenbarligen varit »denna sten och» i förkortat skrivsätt, måhända tillhör då det begynnande **p** en förkortad beteckning för ***lakpi** 'lade'.

Teckningen visar ock ett par runor **i:u** i en slinga på stenens mitt, där dylika runstenar icke bruka äga runor, varför de kanske äro fellästa.

38. Boberg, Fornåsa sn, Bobergs hd.

Pl. XIII. Fig. 1—4.

Litteratur: W. 102; *Ransakning* 1667—84; P. A. Säve, *ATS* I, s. 130; teckning i *Reseber.* 1861 s. 130; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, *Saxa runica* s. 21, teckning.

Runstenen står invid byn på södra sidan invid kanten till en åker, lutande över landsvägen, på vars andra sida trädgården till den östra gården i Boberg är belägen, och hade samma plats enligt uppgifterna från 1668 i *Ransakning*.

Ämnet är grovkornig granit. Höjden är 3,65 m på den mot vägen vända sidan, mot åkern 4,22 m. Bredden är ungefär 1,28 m, vid toppen knappt 1 m.

Den korta inskriften finnes på kanten mot åkern och är upptill och nedtill begränsad av raka linier. Skiljetecken saknas.

Inskriften börjar med namnet **ikuar**; på **u** börjar kännestrecket 1 cm nedom stavens topp; på **a** är v. kännestrecket längst, men även det högra är tydligt, ehuru kort; **r** är säkert, P. A. Säves läsning **b** föranledd av en fördjupning, som dock ej sträcker sig fram till stavens nedre ända.

Uti **sati** är **s** ett lodrätt streck uppifrån som på Rök-stenen; på **a** är h. kännestrecket mycket kort, 1,5 cm; det vänstra 2 cm. **t** har icke vanlig form utan är troligen likt **t** i **stain**; toppen av **t** är bortvittrad ovan kännestrecket, men skadans nedre gräns har denna form.

Ordet **stain** begynner med samma **s** som **sati**; på **t** är kännestrecket t. v. tydligt och fortsättes i rak linie på högra sidan av staven, 2 cm på vardera sidan; uti **a** är kännestrecket t. h. nästan blott en antydning, liksom ock **n** har kännestrecket blott på högra sidan.

Runorna äro alltså:

ikuar sati stain

5 10

Runorna i denna inskrift visa mycken släktskap med dem i kortkvistgruppens inskrifter, och inskriften torde med fog kunna räknas till denna grupp. Avgörande är därvid formen på **s**, **a**, **n**, att kännestrecket på **u** utgår långt nedom stavens topp och att runan **t** utvecklats till en egendomlig form, vilket ock är fallet i andra inskrifter av gruppen, fast denna form ej i dem alla anträffas.